

Samelbd.

0/0

die,

DE ⁷⁸
MORTIS BENEFICIO

AD HERODOTI LOCVM LIB. I, CAP. 31.

DISSERIT
ET
AD ORATIONES VIII.
IN SCHOLA TORGAVIENSI
D. III. ET VI. APRILIS A. MDCCCLXXXVII.
H. L. Q. C.
AVDIENDAS
PATRONOS ET FAVTORES

INVITAT
TRAVGOTT FRIDERICVS BENEDICT

A. A. L. L. MAGISTER ET LYCEI RECTOR.

LIPSIAE
EX OFFICINA SOMMERIA.

1787

§. I.

Acute quidem dicit immortalis LESSINGIVS *), mortem hominis naturalem proprie peccatorum poenis adnumerari non posse, neque si vel ipsa Christi praecepta respicias, tam tristem ab illo annunciatam videri doctrinam, vt, quae totam hominis vitam diuina benignitate et concedi et conseruari doceat, ipsam vitae finem, quo tempore inprimis religio omnis vim suam exserat, necesse est, poenarum diuinarum loco immitti tradiderit. — Ita quidem sapientissimus ille LESSINGIVS, et qui eius sententiam tuentur, partim ex tota rerum natura, partim ex locis librorum diuinorum argumenta ad eam defendendam deprimunt. Illi quidem vitae humanae finem ita similem in omnibus esse reliquorum animantium morti contendunt, vt, si mors hominibus poenae loco immittatur, illum bestiarum interitum quoque in poenis habendum esse concedas, quod autem statuere ineptum videatur. Sicut porro laborem nunc nemo amplius pro poena impositum dicat hominibus ab ipsa faultrice natura, sed iis tamen grauiorem atque molestiorem fieri, vt adeo poenae loco auctus videatur, qui desidia atque vitiis multam vitae partem foedarunt

*) sub finem laudatissimae dissertationis: *Untersuchung, wie die Alten den Tod gebildet.*

darunt: ita mortem quoque hominibus, qui honesti legibus conuenienter vixerint, naturae beneficio potius immitti, vt perfectiora, quae frustra desiderent, vitae bona post mortem ipsis concedantur; sed iniustis tamen, qui cupiditatibus male retenti vitam in his terris profundant, mortem citius, quam expectauerint, et tanquam poenam imminere.

§. II.

Hi vero, qui librorum diuinorum testimonia in medium proferunt, primum loco *GENESES* II, 17. non mortem in specie dictam, sed notissima Hebraeorum loquendi ratione omnis generis miseriam in hac vita intellectam volunt: quia in primis, cum patrato iam peccato, poenam primis hominibus constitutam vberius declararet *DEUS* CAP. III, 16 — 19. non repentinum vitae finem sed longe alia vitae adhuc continuatae mala indixerit, quibus potius mors naturalis tandem impositura sit finem. Ergo, si vel maxime adnumeret mortem quoque inter haec mala a Deo indicta, tamen propriam poenae notionem cum illa non coniunctam videri, nisi etiam partum hominis dolore plenum, maiorem mariti auctoritatem, terram sentibus consistam et labores hominum cum sudore coniunctos inter proprias humani generis poenas referre malis: quibus certe rebus ita niti naturae nostrae perfectionem, vt vel ante primum Adami peccatum adeo constitutae videantur, nec, nisi scelesti hominum vita, poenarum diuinarum sensus excitare in ipsis possent. — Deinde loco *EPIST.* AD *ROMANOS* VI, 23. mortis vocabulum eadem significatione tropica sumi, qua in antecedentibus v. 21. 22. accipitur; vbi propter *ζωνὴν αἰωνίαν*, oppositum illud virtutis praemium, et quia ad homines adhuc viuos, qui vero ad meliorem redierint frugem, haec scribat *PAVLVS*, non tam mortem naturalem *θανάτου* vocabulo indicauerit, quam in vniuersum potius omnis generis miseriam, quae perpetuo et in hac et in futura vita peccatori sub ipsum malefacti exitum eveniat. Sicut igitur in toto hoc capite multa male intellecta et ad seueram monachorum et ascetarum, qui

qui dicuntur, disciplinam peruerse tracta sint, ita quoque ex ultimo huius capituli commate propriam peccati poenam in morte naturali positam esse, non vere probari.

§. III.

Ita fere disputant, qui LESSINGII sententiam tuentur, neque haec eo consilio attuli, ut quid ipse sentiam, declararem, sed ut potius comparatio quaedam recentioris Philosophiae cum illis philosophorum hominum sententiis institueretur, qui etiam quavis ratione mortis terrores reprimere eamque in ipsis naturae beneficiis numerare studuerunt. In toto LESSINGII libro, quem modo laudavi, mortem somni imagine antiquitus in picturis expressam esse demonstratur atque antiquissima quoque scripta eidem fauent opinioni. Notissima enim est historia, olim saepius decantata, de filiis duobus Argiae sacerdotis morte propter pietatem donatis, ex qua, HERODOTO teste Lib. I, cap. 31. (quem locum etiam GESNERVS in *Chrestomathia graeca* excerptis) apparet: *ὡς ἀμείνον ἐν ἀνθρώπων τεθνεώσιν μάλλον ἢ ζῶειν, optatiorem homini mortem quam vitam videri*. Quamquam plurimi scriptores hanc historiam enarrarunt, atque rhetores antiqui adeo exercitationum oratoriarum argumenta saepius inde petierunt, ut IAC. GRONOVIVS docet ad HERODOTI l. l. atque CICERO iam *Tuscul. Quaest. Lib. I. c. 47.* his verbis indicavit: *Deorum immortalium iudicia solent in scholis proferre de morte etc.*, nullus tamen eorum iucundius eam, ipso HERODOTO tradidisse videtur, qui primus, quantum scimus, Solonis nomine haec retulit. Diētis fidem faciam, laudatis reliquorum scriptorum locis, quotquot illorum comparare mihi licuit.

§. IV.

AUCTOR quidem DIALOGI: *περὶ θανάτου*, quem ALEXANDRI SOCRATICI dialogis vulgo adnumerant, cap. 10. breuiter tantum hanc historiam laudat, ne nominibus quidem iuuenum duorum commemoratis. Quare etiam non cum HERODOTO

animos iuuenum illorum, sua sorte contentos, atque parem corporis fortitudinem praedicat, quippe qui victores iam in certaminibus extiterant. Sed necesse erat, ut illa narrationi praemitteret HERODOTVS, quo magis pietatis ipsorum, quam tunc in matre declarabant, causa atque origo appareret. Deinde nihil de temporis breuitate refert Auctor dialogi, nam tempore sacrorum instanti, cum non amplius boues ex pascuo in urbem redigere liceret, (ἐκκληθήμεροι τῇ ᾠρῇ) iugum subierunt. Denique spatium quoque XLV. stadiorum, quod cursu suo emensi erant et milliarjo, ut vocant, Germanico maius est, indicare omisit: quo tamen cognito, modo vera sint, quae Solon narrabat, mortis iuuenum repentinae rationem reddere quodam modo valemus. Ceterum acutissimo dialogi illius auctori hanc breuitatem minime vitio vertam, quae in rei tam notae omnibus enarratione necessaria adeo videbatur. Eadem de causa etiam verba quaedam ab ipso omissa suppleri ex HERODOTO debent. Nam vocabulo: ὑποδυντες addit HERODOTVS: ὑπο τὴν ζευγλῆν, et pro μετα τὴν εὐχὴν habet: μετὰ ταύτην τὴν εὐχὴν, quo disertius preces matris indicantur. Ad verba: ὑπερησαντος ζευγες etiam ex HERODOTO intelligi debet: βῶων. Denique ad rationem omissi vocabuli: βίον in verbo: μετῆλλαζέων intelligendam praeter FISCHERVM, doctissimum huius dialogi interpretem, LEISNERVS atque SCHWERELIVS in commentariis ad LAMB. BOSII *Ellipses Graecas pag. 51.* conferri merentur, qui, a verbis quam plurimis mortem indicantibus vocabulum: βίος boni ominis causa auferri solere, docuerunt.

§. V.

In CICERONE *Tust. Quaest. I, 47.* pluribus verbis eadem enarratio repetitur, elegantique eius repetitioni quaedam insunt memoratu non indigna. Primum enim lectio illa: ἀργεῖος ἱερείας, uis quam habet dialogus de morte inscriptus, aperte confirmatur CICERONIS verbis: *Argiae sacerdotis filii*, quia in illa enarratione Graecos scriptores lequi debuit Cicero, atque haec etiam dialogi verba: εὐζήμενος αὐτοῖς τῆς μητρος γενεσθαι τι τῆς εὐσεβείας παρὰ τῆς Ἥρας γέρας, cum CICERONIS dicto: *precata a Dea*

Dea dicitur, ut illis praemium daret pro pietate, plane consentiunt. Licet porro ex HERODOTI loco: *δευαι, το ανθρωπω το χειν αριστον εστι*, addatur: quod maximum homini dari posset a Deo, tamen dialogus graecus paulo ante iam eiusdem petitionis mentionem iniecerat; et ipsa de Trophonio et Agamede historia, quam scriptor vterque simul, diuerso tamen ordine, adiungit, ex eodem fonte haustam esse hanc enarrationem, non obscure declarat. Deinde, quid sibi de hac tota enarratione videatur, CICERO indicat ve bis: *nota fabula est*. Quod HERODOTVS dicebat: *οση τη Ηγη εση* CICERO interpres vertit: *sollemne et statum sacrificium*; nam in sequentibus dicitur: *ως εδυσαν και ευωχθησαν*, quod alterum etiam CICERO retinuit: *epulatos cum matre adolescentes*. HERODOTI enarrationem, de XLV. stadiis in vniuersum indicauit dicens: *satis longe ab oppido ad fanum*, sicut illud de bubus, ex agro non in tempore reducibus, tantum verba: *morarenturque iumenta*, exprimunt. Eandem denique narrationem nouo additamento exornauit: *iuuenes, veste posita, corpora oleo perunxerunt*. Quibus quidem frequentissima apud antiquos vnelio respicitur, de qua GALENVS in opere: *de sanitate tuenda* multis disputauit. Nam oleo non solum luctatores, vt agile corpus redderent, sed reliqui etiam inter Graecos et Romanos saepissime vnguebantur, quia eos viribus roborare, in itinere sudorem repellere atque celerem membrorum motum augere videbatur; quare nostra adeo aetate quidam etiam ex omissa vngendi consuetudine corporum nostrorum debilitatem explicare voluerunt. Itaque his additis CICERO nihil praeter rem dixisse videtur.

§. VI.

AVCTOR vero libelli, quem Ciceronis consolationem vulgo dicunt, vbi eiusdem narrationis mentionem iniecit, mirum, quantum cum CICERONIS sententia consentit in *Tusculanar. Quaest. l. l.*, vt adeo locis, quae suspecto huic libro fidem detrahunt iure accenseri mereatur; id, quod LIPSIUS etiam in iudicio huius libelli causa scripto fecit. Non equidem ignoro, saepius CICERO-

NEA

NEM in diuersi argumenti libris eandem narrationem repetiisse, vt: *Lib. I. de Offic. cap. 10. et Lib. III. cap. 25.* Thesei preces ad Neptunum factae totidem fere verbis, quia ex graeco scriptore hauserat CICERO, repetuntur. Sed cum plures narrationes ordine eodem in locis diuersis repetuntur, cum non tantum eadem sententiae, sed verba quoque non diuersa, vbi tamen aliis verbis vti liberum esset, denuo et eadem serie occurrunt, cum porro plura eiusmodi loca, quae nimiae imitationis speciem prae se ferunt, in libro quodam deprehenduntur, et verba denique, quae ex suo addit scriptor, ineptiis sunt accensenda; non solum loca illa imitationis plena sed totum adeo librum sublestae fidei esse, non sine causa coniicimus. Ineptias autem allati loci deprehendo in his verbis: *mortem autem, tanquam optimam, illis esse concessam, credamus sane Apollini Delphico etc.* Primum enim haec verba Iunonis, de mortis beneficio testatae, auctoritatem sine causa infringunt, quasi solus Apollo inter Deos vera dicere possit. Deinde Apollo non illis quidem, Cleobi et Bitoni, sed his potius Trophonio et Agamedi mortem esse optimam testatur.

§. VII.

Iusto breuior est VALERIVS MAXIMVS Lib. V, cap. 4. in filiis Argiae sacerdotis laudandis. Nam ipsorum pietatem cum Amphinomi et Anapiae praeclare facto coniungit, qui parentes humeris per medios Aetnae ignes portarunt. Sed nimia breuitate obscuritas quaedam enascitur, quia plane diuersa fratrum illorum fata fuerunt. Ipse addito: *neutris pro spiritu parentum exspirare propositum fuit*, opinionem iniicere possit, siue caesa siue eodem fato seruata esse ambo fratrum paria. Sed illorum mortem HERODOTVS, horum autem salutem et sibi et parentibus restitutam STRABO Lib. VI, pag. 269. C. cum multis aliis scriptoribus testatur, quos CASAVBONVS ad STRABONIS locum et RHODIGINVS *Lectio. Antiqu. Lib. XI, cap. 17.* laudant.

§. VIII.

§. VIII.

Hanc autem de Amphinomo et Anapia historiam HYGIVS *fab. 254.* cum alia quadam confudisse videtur. Nam idem praeclare factum Damoni et Phintiae cuidam tribuit, quorum tamen pietas CICERONIS *Offic. III, 10.* et alibi, longe alia re gesta, celebratur. Iam quidem qua fide HYGIVS in eodem capite nostram HERODOTI historiam repetierit, ex illo errore, cuius insimulatur, facile diiudicare licet. Primum enim nomen sacerdotis, quae Cydippe appellata sit, cum STOBÆO refert, quamvis illud taceat HERODOTVS. Deinde, nomina filiorum corrupte Cleops et Bitias appellantur. Boues autem in passione mortuos, sacra in monte fieri solita atque in plaustris simul aduecta esse, sacerdoti, nisi stato tempore sacra perageret, mortis poenam imminuisse, et cum filios somno adqueiuisse h. e. somno vitam finisse videret, ipsam voluntaria morte obiisse, narrat. Quae quidem omnia cum sint recentiora HERODOTI narratione, forte ex poeta quodam, quorum vestigia inprimis legere videtur HYGIVS, haec additamenta conscripsit. Maxime vero ridicula varietas in eo cernitur, quod HYGIVS filios domum reduxisse matrem, ideoque grauissimum laborem denuo suscepisse et tunc demum esse mortuos refert. HERODOTVS contra docet, in ipso Iunonis templo somnum letalem ipsis immisum, quod non facile fieri potuisset, si mater ipsorum opera domum esset reuecta. Hoc autem: *neque ad horam — apparent*, est graecum HERODOTI: *ὁ παρὰ γενωντο ἐν ὄρη.*

§. IX.

Supereft iam, vt loca quaedam scriptorum graecorum adiungam, quibus eadem HERODOTI historia celebratur. PALAEPHATVS quidem cap. 51. ieiunc nimis haec refert. Sunt tamen noua, quae de bobus albi coloris leguntur, qui pilentum illud traherent; quamquam albi coloris in omnibus coelestium Deorum sacris rationem inprimis habitam esse, inter omnes constat. Quod porro ipsam matrem hoc defectus amouendi consilium callide

B

excogi-

excogitasse dicit, (ἔσοφισατο (κατα) την ἀπορίαν) etiam ab HERODOTO omittitur, atque omnino pietati filiorum magis illustrandae inseruit, si ipsos sua sponte ita praeclare egisse credamus. Ex HERODOTO tamen addit: *ἴασα κατα το ἀγάλμα*, quod reliqui scriptores omiserunt.

§. X.

Deinde PLUTARCHO, qui in *vita Solonis*, pag. 67. edit. Froben. totum Solonis colloquium cum Croeso institutum, mutata paululum sententiarum consecutione excerpsit, in hac quoque historia omnium maxime ante oculos HERODOTVS fuisse videtur. Quod fufius dixerat HERODOTVS, filiorum fortitudinem a viris, et laetae tantorum liberorum matris felicitatem a foeminis admiratione et laudibus esse celebratas, idem paucioribus verbis contraxit PLUTARCHVS: *ἑυδαιμονιζομενην ὑπο των πολιτων και χειρωσαν*. Deinde HERODOTI verba: *ἔθυσαν τε και ἑυωχηθησαν*, similibus permutauit: *θύσαντες και πιοντες*. Nam *πινεν* quoque latiori sensu idem quod *ἑυωχέσθαι*, lautum nempe idque hilare conuiuium significare, multis scriptorum exemplis probari potest. Vt: XENOPHONTIS *Cyropaed. Lib. IV. cap. 5, §. 3.* legitur: *οἱ δὲ Μηδοι και ἔπινον και ἑυωχέοντο και ἠυλῆοντο*. In quo quidem locopartem coenae, nempe potationem, pro tota coena dici, sequens vocabulum: *ἑυωχέοντο*, eodem sensu latiori accipiendum, aperte indicat. Et paulo post de iisdem Medis §. 4. affirmatur: *ἀνεσιμένως και ἔπινον και ἔθουβεν*, quod etiam de toto conuiuio XENOPHON dixit. Porro in HOMERI *Odysf. lib. XIII, vers. 8, 9.* canit poeta:

— ἐνι μεγάροισι γερσεῖον αἰδοπα οἶνον

ἄϊε πινετ' ἔμοισιν. —

Quod de toto Alcinoi conuiuio accipiendum esse apparet, quia nihil amplius de cibis deque conuiuio adiecit. Ita quoque sine additamento *Iliad. Lib. XVII, vers. 250.* *πινεσι* de epulo ponitur, quia

quia in potatione pars eius laetior atque pretiosior cernitur. Quare ad h. I. SCHOLIA MIN. recte in genere explicant; τα δίδομενα τοις βασιλευσι καταναλισκωσι. Simili sensu quoque Latini potare interdum usurpatur. Vt: PHORMIO TERENTII *Act. V. scen. V.* dicit:

— Otium

Ab senibus ad potandum ut habeam —

et paulo post:

Nam (Phaedria) potaturus est apud me —

Quae quidem a parasito dicta sine dubio conuiuium lautius idque tempestiuum indicant. Denique illam verbi πινειν significationem etiam ex deriuatis ὁ ποτος et το συμποσιον confirmare licet. Quare etiam Graeci in CICERONIS reprehensionem incurrerunt, de *Senectute cap. 13.* qui accubitionem epularem non, vt Romani, conuiuium appellauerint, vt, quod in hac re minimum sit, si cum illa sermonum voluptate conferas, id maxime probare videantur. Non raro tamen vocabulum: συμποσιον de modica tantum coena, in qua colloquiorum ratio maxime habetur, usurpari, PERIZONIUS probauit ad AELIAN. *Var. Histor. Lib. II, cap. 18.*

§. XI.

Tandem de STOBÆO mentio quaedam iniicienda videtur, qui et *Eclog. XCVII.* ex Auctore Dialogi, quem iam laudauimus, et *Eclog. CXIX.* cuius inscriptio est: ἐπαινος Σαννατρε pag. 603. editionis Aurelian. ex quodam PLUTARCHI loco hanc protulit historiam. De priori loco dicere, nihil attinet, quia totidem fere verbis in Dialogo laudato reperitur, sed in posteriori simul ex poeta quodam hoc epigramma affertur:

Οἶδε Βιτων Κλεοβίς τ', ἐπὶ σωμασιν οἰκείοισιν
 Ζευγλαν ζευξαμένοι, μητέρα ἦν ἀγέτην
 Ἥρας εἰς ἱερόν. Λαοὶ δὲ μιν ἐξήλωσαν
 Ἐυτενίας παιδῶν, ἣ δὲ χαρεῖσα θεῶν
 Ἐυχατο, παῖδε τυχεῖν τῷ ἀρίστῳ δαίμονος αἴσῃ,
 Ὅσπερ' ἐτίμησαν μητέρα τὴν σφετερῆν.
 Ἄυτῃ δ' ἐύνηθεντε λιπον βίον ἐν νεότητι
 Ὡς τοῦ ἀρίστου εἶον καὶ μακαρίζατον.

Cui hanc latinam interpretationem adieci:

Ille Biton Cleobisque iugum sunt corpore passī,
 Ut mox intraret mater amata Deae
 Iunonis templum. Populi nunc laudibus ornant
 Felicem pueris; laetaque corde rogat
 Diuam, quae natis prosperrima fata iuberet,
 Cum sua sit tanto culta labore parens.
 Illico sopiti linquunt in flore iuuentae
 Vitam, quae cunctos optima fata manent.

Neque etiam hos versus cum HERODOTI verbis conferre
 poenitebit, nam ex eius sententia accurate sunt expressi. Cum
 poeta dicit: *εὐχατο θεῶν*, vera lectio in antecedentibus STOBÆI
 verbis restituitur. Legitur enim nullo plane sensu: *τῆς μητρος*
αὐτῶν δεξαμένης τῇ Ἥρᾳ. Quare pro: *δεξαμένης* emendari
 debet: *εὐξαμένης*. Vocabulum: *χαρεῖσα* etiam in ARISTOPHA-
 NIS *Nubibus* vers. 273, occurrit, et ibi a SCHOLIASTE explicatur:
χαρεῖσαι, ἡδοναῖσαι. Denique verbo: *ἐξήλωσαν* illud HERODO-
 TI: *ἐμακαρίζον* et PLYTARCHI: *εὐδαμονίζουμένην ὑπο τῶν πολιτῶν*
 exprimitur. Nam hoc significatu frequentissime occurrit. In
 EURIPIDIS *Alceste* vers. 882, legitur: *ζῆλω ἀγαπῆς ἀτενῆς τε*
βροτῶν, Coelites et liberis orbos praedico felices. In SOPHOCLES *Aiace*
 vers. 552, 553, *καὶ τοὶ σὲ καὶ νῦν τὰτό γε ζῆλον ἔχω*. Propterea
 nunc felicem te praedico. Vbi SCHOLIASTES verissime expli-
 cat:

cat: καὶ νῦν σε μακαρίζω, et in eadem Tragoedia paulo ante *vers.*
 503. vocabulum: ζήλος ponitur pro: μακαρισμός. Conferri et-
 am meretur locus XENOPHONTIS *Hellenic.* Lib. V, cap. V, §. 38.
 ἐξήλεν τὴνδε τὴν πόλιν, et ARISTOPHANIS *Nub.* *vers.* 463. ζήλωτατα-
 του βίου ἀνδρωπῶν δαίσεις. —

Sed haec sufficiant de HERODOTI loco. Quicquid autem
 homines et prisca et nostra aetate de morte non timenda docue-
 rint, nulla re tamen, quam illa salutari Iesu morte, certior ani-
 mis hominum imbecillis persuasio accedet, mortem, vita felicio-
 ri exceptum iit. Itaque illam Christi mortem ut huius temporis
 sollemnitas postulat, orationibus quibusdam in Lyceo nostro ha-
 bendis celebrabimus. Prohibunt:

d. III. Aprilis

I.) IOANNES CAROLVS MAGNVS, *Torgauensis*, qui la-
 tina oratione: *Virtutem per se ipsam splendere*, confirmaturus
 patriam, ut spem de se conceptam Academiae studiis augeat,
 valere iubebit.

II.) IOANNES GODOFREDVS LIEBE, *Lebina-Saxo*, qui
 oratione germana: *De mortis Christi beneficio*, et

III.) CAROLVS FRIDERICVS SEYFFARTH, *Belgoranus*,
 qui latina oratione: *De animi humani inconstantia*, in Academi-
 am discessum indicabunt.

IV.) IOANNES GEORGIUS KVIHNE, *Lausensis*, qui ger-
 mana oratione: *Anici mortui amissionem luctu esse dignissimam* de-
 monstraturus carissimis Academiae Candidatis felicissimam futuri
 temporis sortem Commilitonum nomine optabit.

d. VI.

d. VI. Aprilis.

I.) ADAMVS FRIDERICVS ERNESTVS IOST, *Smanneuitio-Misnicus*, qui latina oratione: *De Ioannis Apostoli amicitia, qua Christum amplectebatur*, habita, scholam nostram valere iubebit.

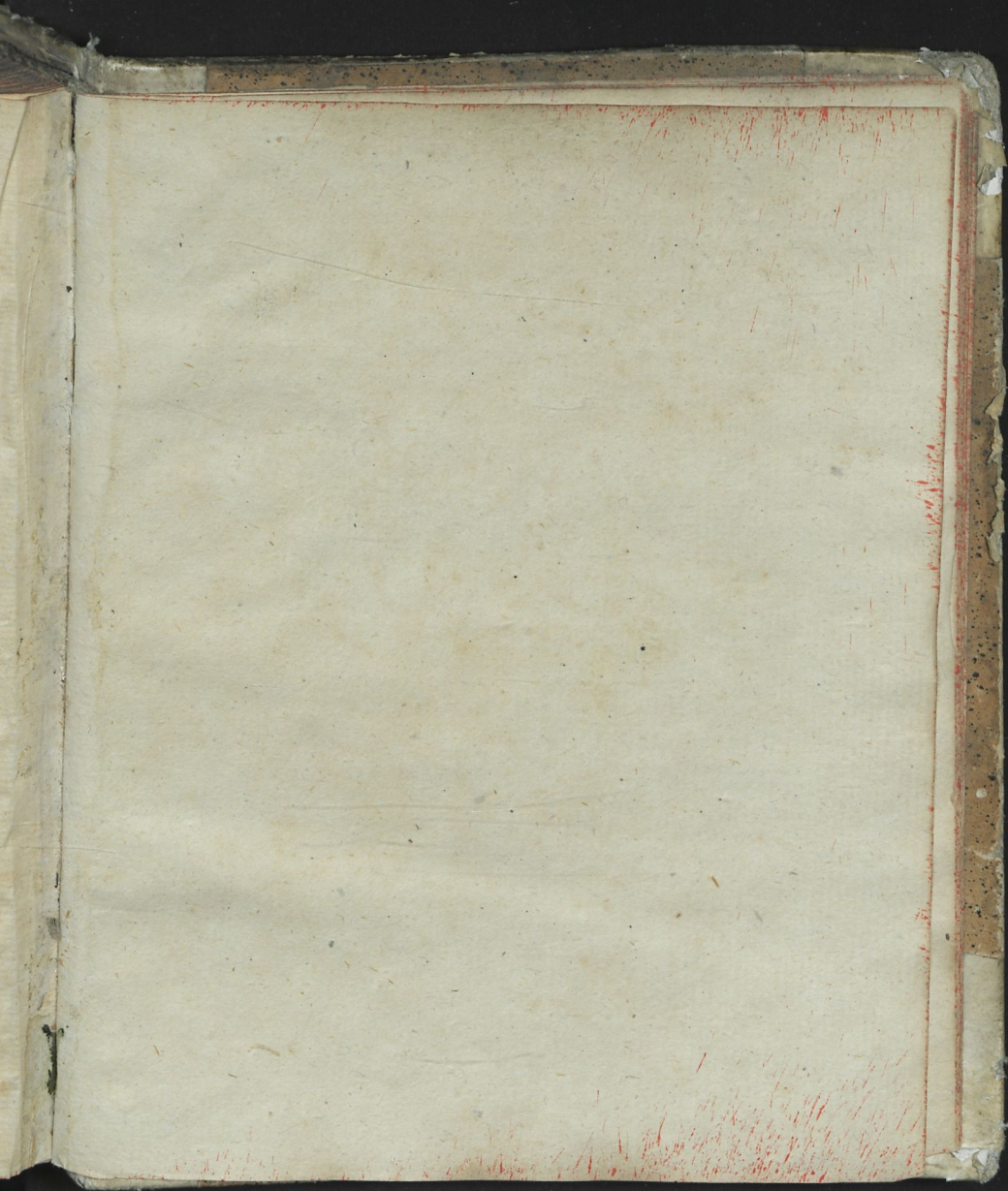
II.) IOANNES HENRICVS SCHNEIDER, *Schoena-Misnicus*, qui germana oratione: *Integritatis retinendae pericula* demonstrabit, vt in Academiam se conferat.

III.) IOANNES ANDREAS ZOCHER, *Torgauensis*, qui habita oratione latina: *De matris Christi tristitia*, e schola patria, qua non indignus vixit, in Academiam abibit.

IV.) CAROLVS GODOFREDVS NIESE, *Torgauensis*, qui vernaculo carmine: *Delicta eo grauiora esse, quo maiore inter suos auctoritate gaudeant, qui illa committunt*, exponet atque Amicis in Academiam discessuris literarum amorem, quo et ipse tenetur, certissimum futurae felicitatis pignus laudabit.

Dimittimus igitur illos iuuenes in Academiam tanta perfusi laetitia, quantam maximam scholarum magistri post labores consilio non inhonesto nec infeliciter peractos sentiunt. Vt autem praefentia honorifica EPHORVS LYCEI SVMMÆ VENERABILIS, SENATVS CIVITATIS AMPLISSIMVS, MINISTRI SACRO-RVM PLVRIMVM REVERENDI, MAGISTRI LYCEI CLARISSIMI et RELIQVI FAVTORES LITERARVM HONORATISSIMI animum addere illis adolescentibus, ipsorumque patriam studiis suis in posterum augendi ornandique cupiditatem magis incendere velint, omni, qua par est, obseruantia oro rogoque. Scripsi Calendis Martiis *MDCCCLXXXVII*.

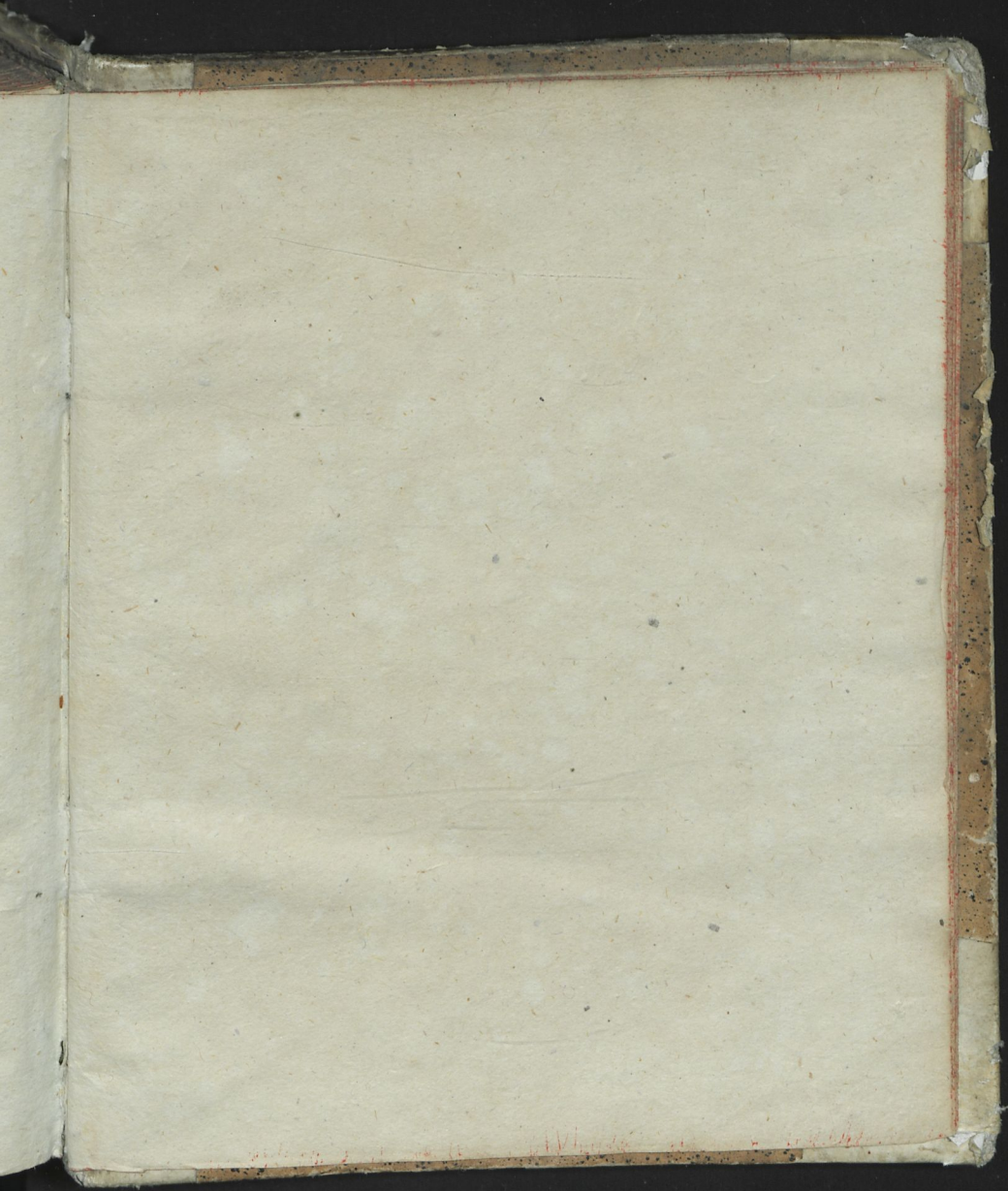

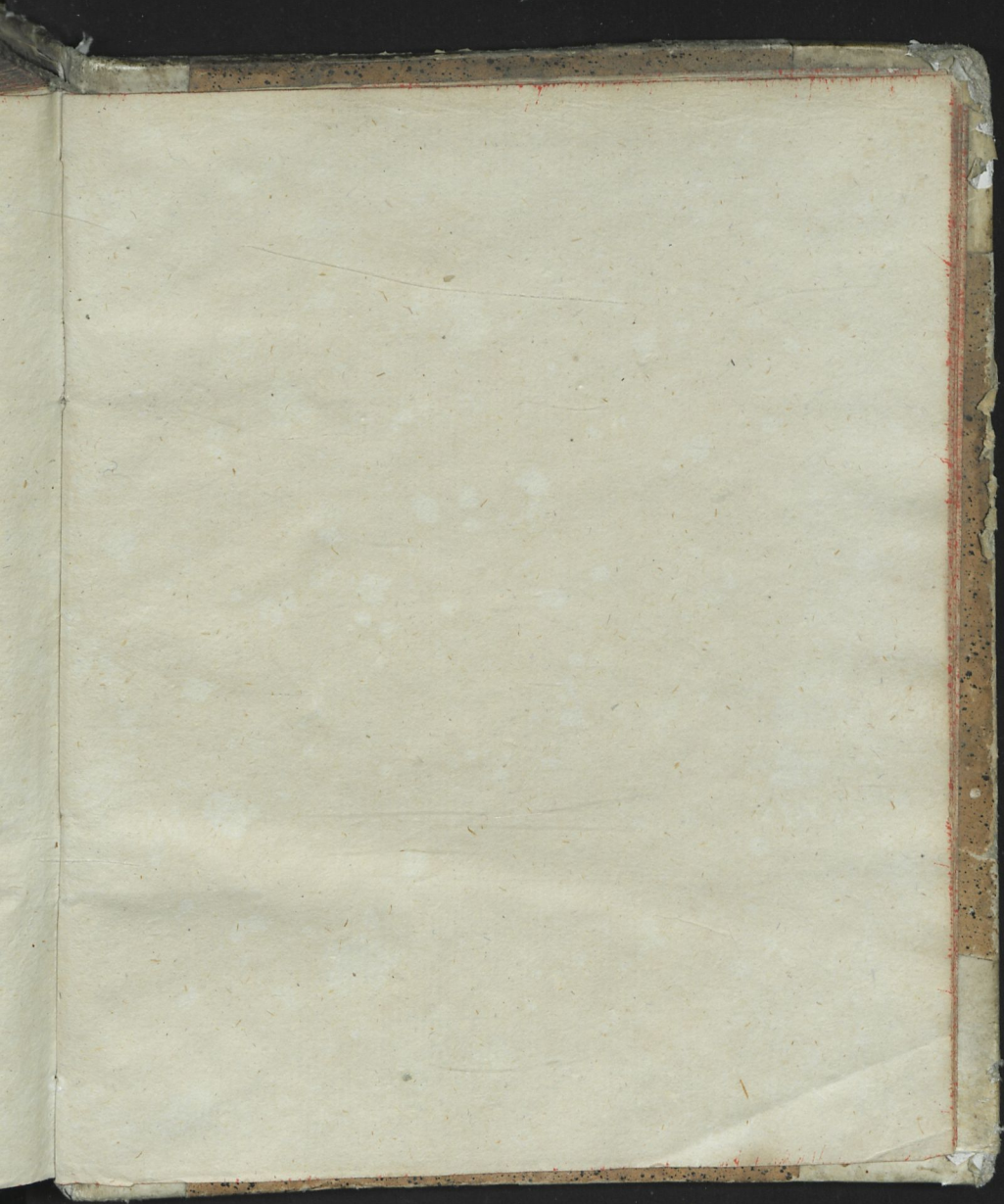

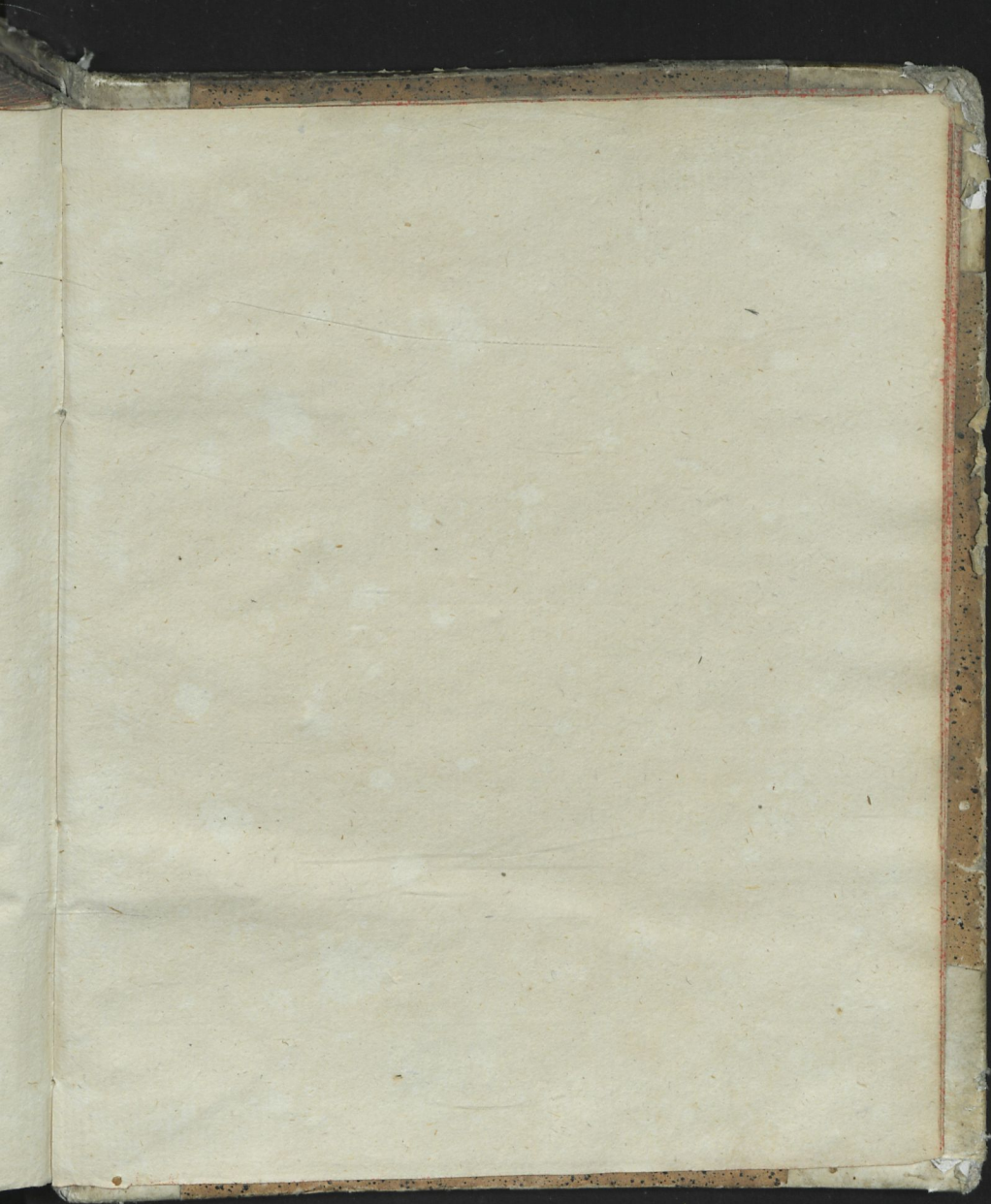

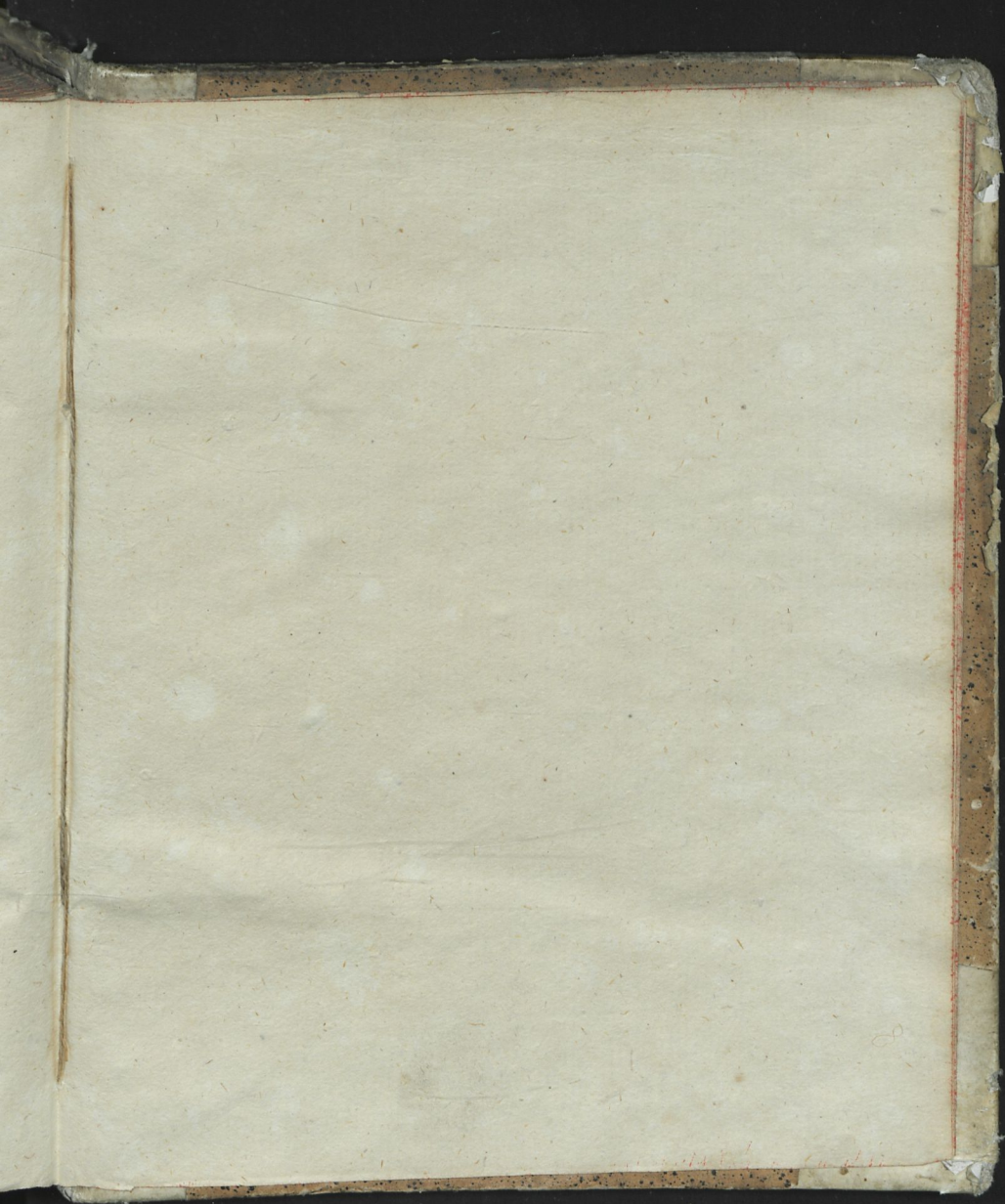

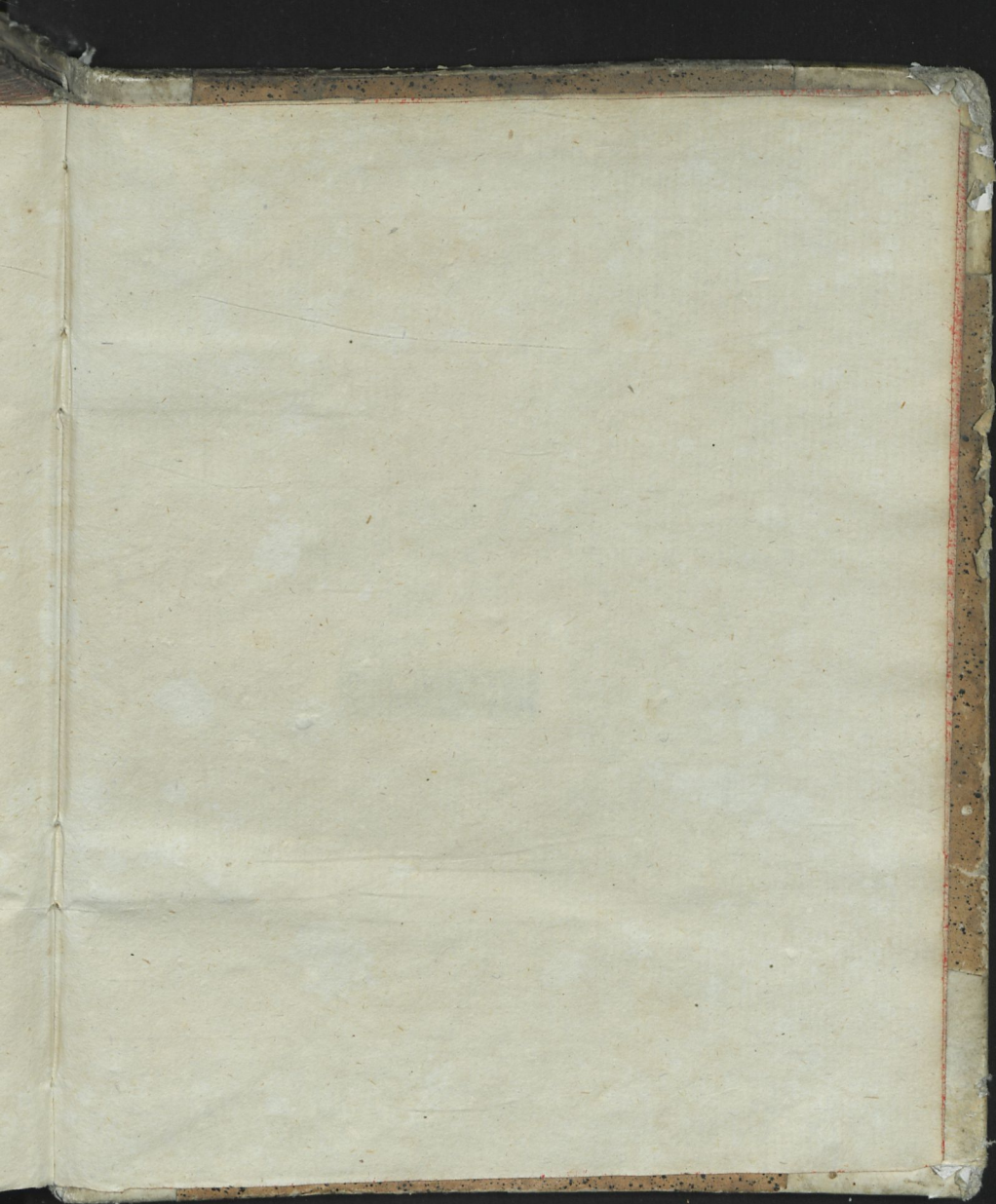

AB: 155056

VD 18

ULB Halle 3
003 085 112

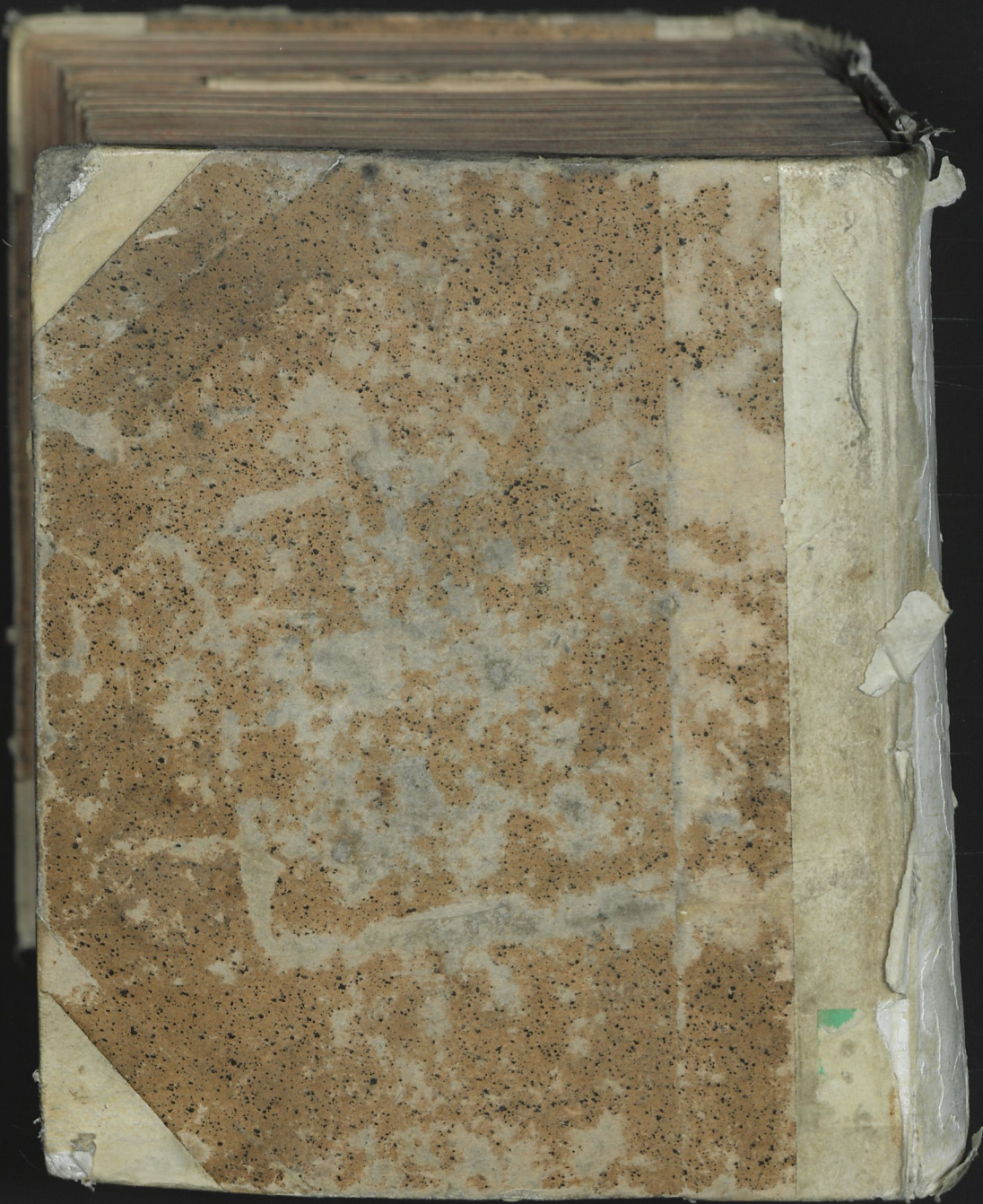

TA → SL
nur 75 Stück /

VD 77

R

MOR

FICIO

IN S

ENSI

PATRO

ORES

TRAVGOT

DICT

EX OF

